

J 14, 27 Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!

Sestry a bratři v Kristu, máme Velikonoce, slavené způsobem, jakým jsme nečekali. Za normálních okolností se pravděpodobnost, že bych se vám teď ozval touto cestou, rovná nule. Různé internetové platformy, které nám umožňují alternativní setkávání, by nevznikly. Mnozí byste teď neseděli doma. Ovšem jak se často říká, člověk mění, Pán Bůh mění.

Také mám chuť vykřiknout, sestry a bratři, vyjděte, čeho se bojíte, Kristus už zvítězil, vstal z mrtvých, už není důvod být zalezlí. Ano, náš současný stav mi připomíná dny, kdy Ježíšovi učedníci zůstávali uzavřeni doma, báli se vycházet, báli se být na očích. Byli rozrušení, chyběl jim pokoj. Někteří z nich viděli svého Mistra naposled v Getsemanské zahradě, kde byl Ježíš zatčen. Ježíš byl zatčen, ponížen, odsouzen, ukřižován, pohřben. A víte, kam až sestoupil! No, a třetího dne vstal z mrtvých. Jenže my to nemůžeme pořádně slavit. Situace nám to neumožňuje, musíme se hlídat a být opatrní.

Kostely zejí prázdnotou, jako kdyby se víra ztratila a křesťané vymřeli. Jenže, sestry a bratři, Kristus žije a my s ním. Haleluja! Proto vám zvěstuji takový malý zázrak. No, vlastně velký Boží zázrak.

Chtěl jsem vám zvěstovat, milí sourozenci v Kristu, že když my nemůžeme do kostela, do Božího chrámu, tak chrám Boží jde k nám. Ježíš, chrám Boží, který byl zbořen a třetího dne byl znovu postaven, přichází ke každému člověku. Nevadí mu, že máme zamčené dveře. Stačí, když budeme v očekávání, on si k nám cestu najde. Do našeho neklidu, zamyšlení a plánování nejistého zítřku nám říká: "Pokoj vám."

Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!

Pán Ježíš nám dává pokoj jinak, ne jako dává svět. Jaký pokoj nám dává svět? Umí to vůbec? Umíme si my lidé dávat pokoj? Víme, co to znamená, dej mi pokoj. Známe se. TA NAŠE POVAHA ČESKÁ! V české povaze, když ti někdo řekne, dej mi pokoj, znamená, že jsi otrava, prudič, vlezlý atd. Ten, kdo ti to řekne, chce, abys ho nechal na pokoji, abys přestal otravovat, abys na něho už nemluvil, aby sis ho nevšímal, abys mu zmizel z dohledu atd. To je jediný způsob, jak člověk umí dát druhému člověku pokoj.

A když člověk chce pokoj urvat, to je ještě horší. “Tak, ty mi nedáš pokoj?” Když ti toto někdo řekne, a s vážným tónem, raději hledej nejbližší únikovou cestu, a dej mu pokoj, než se dostaneš do situace, kdy si o pokoj začneš urputně říkat ty. Lidé umí urvat pokoj výhružkami, násilím a válkou. Ale umí také dotírat a neslyšet volání o pokoj.

Možná nás někdo žádal a varoval dlouho, ať mu dáme pokoj, přeslechli jsme jeho hlas. Záměrně, nebo jsme hluchí? Začal nám vyhrožovat a nebezpečně se blížit, přehlédli jsme varování, záměrně, nebo jsme tak slepí?

Když člověk dělá něco, dobrého nebo špatného, a baví ho to, těžko přestane. A dostane-li se do tempa, je jak v transu a nevnímá okolí ani varování. Většinou ho zastaví důsledek, malér, když je už pozdě. Přeslechnout varování a přehlédnout nebezpečí se nevyplácí. Najednou padají facky, a padají nafackovaní. Fackující se dostává do tempa, vybíjí akumulovaný hněv. Fackovaný volá o pomoc, chce pokoj, který sám nebyl schopen dát. Myslel si, že je nepřemožitelný, že ho nic nezastaví.

Koho bychom měli prosit o pokoj? Koronavirus, nebo Boha? Logicky bychom měli žádat o pokoj, hádejte koho? Koronavirus? Obávám se, že je hluchý, nebo našťvaný a k nezastavení, zvláště pokud mu budeme dávat příležitost.

Tak tedy ano, prosme Boha o pokoj. Není hluchý, a rád nám ho dá. Vždyť nám ho slíbil skrze svého milovaného Syna, toho dnes už vzkříšeného Ježíše. **Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!** Nechvěje a neděsí! To zní hezky. Bůh chce, aby se naše srdce nechvěla a neděsila.

Když chceme pokoj od koronaviru, znamená to, že chceme, aby nás opustil. Když o to samé žádáme Pána Boha, znamená to, že chceme, aby Bůh byl s námi, nechceme, aby nás opustil. Boží pokoj je Boží blízkost, je to dotek Boží milosti a péče.

Pán Ježíš se po svém vzkříšení opakovaně ukázal svým učedníkům. Pokaždé je pozdravil slovy “pokoj vám.” Povzbuzoval a ujišťoval je o svém vítězství. Učedníci zůstávali v domě, venku nebylo o co stát. Kdo nemusel, nešel ven, a když někdo z nich šel ven, byl opatrný, ostražitý. Dějiny se opakují, Ježíš vstal z mrtvých a my jsme zalezlí, ven chodíme omezeně a ostražitě. Nevíme, jak dlouho nám to bude ještě trvat. Učedníci se plně vzchopili až v den Letnic. Letos to vychází na 31. 5. Mějme naději, že po Letnicích i my vyjdeme ze svých domovů. Do té doby prožívejme Boží pokoj ve svých domácnostech, modleme se neustále za náš svět, za církve Kristovu, za pokoj pro všechny, koho postihlo řádění pandemie.

Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí! Amen

Modlitba

Bože, zachovej nám víru. Chceme, aby nás tvoje slovo doprovázelo, aby tvůj pokoj zůstával s námi. Prosíme, aby v našich domácnostech panoval mír a porozumění, abychom si vážili čas, který trávíme spolu.

Bože, v těchto dnech si intenzivněji uvědomujeme, jak se lidská existence skládá z mnoha momentů, ze světla a stínů, z radosti a smutku, pádu a povzbuzení, odboček a návratů, loučení a shledání se. Všechno se děje v nás i kolem nás. Dej nám na to všechno sílu.

Amen.